

שיעורים בהלכות שבת

"שבת בשבתו"

שנלמדו ע"י

הרה"ג ר' בן ציון הכהן שטרסמער שליט"א

אב"ד נייטרא ב"פ - בעמח"ס "שבת בשבתו" (עשרה חלקים)

בכל שבת קודש בבוקר

בבית המדרש דק"ק נייטרא 1462 50 ST.

פרשת תולדות תשפ"א

סימן ש"ז סעיף ז' - ח' (שיעור ט')

[שנה מ"ז - שיעור ו']

להערות - וכן הרוצה לקבל שיעור זה מדי שבוע בשבוע דרך האימיל Email יפנה אל:

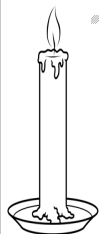
אלכסנדר אליעזר קנאפפלער

ALEXANDER KNOPFLER

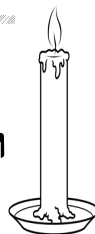
1564 - 48 STREET, BROOKLYN N.Y. 11219

TEL: (917) 755- 4864 • FAX: (718) 437- 3388

Email: igeres@yeshivanet.com

לע"נ מוה"ר אליעזר דוד בן יוסף ע"ה [עייטלין] נפטר י"ד ניסן ער"פ תשע"ה
ולע"נ הרה"ח הגה"צ ר' אלעזר מרדכי בן מוה"ר גדליהו אהרן קעניג זצוק"ל
מנהיג דחסידי ברסלב בעיה"ק צפת תובב"א - נלב"ע ביום כ"ג טבת תשע"ט לפ"ק

הלכות שבת

סימן ש"ז סעיף ז' ח' [שיעור ט'] / פרשת תולדות - שנת תשפ"א לפ"ק

או חסד, או שהוא בנו, אסור לומר לו "בא אצלי לערב" אם כוונתו שינהגו בקא"ר שלו, או שיתקן לו איזה דבר בביתו. וכל זה לפי דברי בן איש חי הנ"ל כי "תבוא אצלי בערב" אסור כמו "היה נכון עמי לערב". אמנם יש לומר בדרך אחר, כי דוקא "היה נכון עמי לערב", אסור, כי לשון זה "נכון עמי" משמע לעשות עבודה בשבילי (וכן "לעמוד עמי", אם היה אומר בלשון ציוו), אבל לומר "תבוא אצלי בערב" מותר, כי אין בלשון "בא" הוכחה שכוונתו לעבודה. ולהלכה טוב להחמיר כיון שיצא כן מפי גאון וקדוש בעל בן איש חי ולא מצינו בפוסקים בהדיא מי שחולק על זה. - ואם אומר בשפה המדוברת אצלנו, "זיי גרייט פאר מיר" או עם תיבה של ענגליש באמצע כגון "זיי רעדי נא, עוועלעבלן פאר מיר" וכיוצא בו, לכו"ע אסור דהרי זה פירוש המלות של "היה נכון עמי".

ד] עוד יש לבאר האם כל איסור זה של לומר "היה נכון עמי לערב" הוא דוקא אם צריך לו למלאכה שאסור לעשות בשבת כגון לנהג קא"ר וכיוצא בנ"ל, או דאסור אף אם הוא פעולה שמותר לעשות בשבת מפני "שזהו כמדובר בפירוש שרוצה לשכרו" (שועה"ר וכו"מ בשו"ע), ואסור לשכור פועל בשבת (כדאייתא לעיל בסעיף ב') אף לצורך פעולה המותרת, וא"כ גם לשון היה נכון עמי לערב אסור, וכן נראה מסתימת הפוסקים כאן שלא הזכירו כי הלכה זו הוא רק על פעולה של מלאכת איסור, הרי דבכל אופן אסור (וכ"מ בא"ר ס"ק ב"א בשם כלבו). ולפי זה יש לזהר איך מדברים למשרתת בשבת [שמדיחה כלים וכיוצא ב], או לשומרת טף [בעבי-סיטער], כי בימי החול אחר שגמרה מלאכתה אומרים לה תבוא למחר בשעה כך וכך, ובשבת אסור לומר כן. רק צריך לומר לה בלשון שאלה "האם תוכל לבוא למחר בשעה כך וכך". [ואותם שאין מדקדקים על זה יש להם על מה לסמוך די"ל ש"תבוא אצלי" אין דינו כמו "היה נכון עמי", כי מדלא כתבו הפוסקים בהדיא כן שדינם שיהו משמע שחולקים על חידושו של בן איש חי הנ"ל]. - ומ"מ לצורך פעולת היתר הצריך לו בשבת עצמו, י"ל דמותר, דהוי בכלל חפצי שמים (הדומה למש"כ מג"א ש"ז ס"ק ט"ז במקח וממכר ומתנות ע"ש) ובלבד שלא ישתמש בהדיא בלשון שכירות (עיינן ש"ז סעיף ו'). ולכן מותר לומר למשרתת ולשומרת טף בליל שבת תבוא למחר [ביום שבת] בשעה כך וכך. - אמנם מה שאסור אף על פעולת היתר זהו דוקא אם משלם להפועל [אחר השבת], כגון משרתת וכיוצא ב, אבל לומר כן לאדם שאינו משלם לו על פעולתו, אלא עושהו מתוך ידידות או חסד, פשוט דמותר, כי אין כאן אף סרך של שכירות פועל. - ואי משום הכנה משבת לחול, זה

א] סעיף ז', מחבר, מותר לומר לחבירו, הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי לערב, אף על פי שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשוכרו, אבל לא יאמר לו, היה נכון עמי לערב, עכ"ל, מש"כ ברישא שמותר הכי איתא במס' שבת ק"נ ע"א, ומפרשו הגמרא "מאי טעמא, דיבור אסור הרהור מותר" ופרש"י "שניהם יודעים שעל מנת לשוכרו לפעולתו [במוצאי שבת] הוא אומר לו כן [בשבת], אבל כיון דלא מפרש בהדיא, שרי, כי דיבור אסור הרהור מותר". והסיפא שבשו"ע שאסור הוא הוספת הרמב"ם (פכ"ד ה"ד). אבל אינו מבואר בהדיא מהו ההבדל בין רישא לסיפא. וי"ל, כי ברישא אומר לו בלשון שאלה, "הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי בערב, פי' האם אתה סובר שתוכל לעמוד אצלי במוצאי שבת, ולכן מותר דאינו מוכח שצריך לו בשביל מלאכה, כי הרבה פעמים אדם שואל מחבירו האם יכול לבוא אצלו בלילה או למחר, לשיחה או אכילה בעלמא, אבל בסיפא שהוא לשון ציווי, שאומר לו "היה נכון עמי לערב", אין דרך העולם לצוות לאחר לעשות כך וכך אלא אם רוצה לשוכרו, ולכן הוי כדיבור בהדיא ואינו רק הרהור בעלמא. וזהו שכתב הריטב"א (מס' ע"ז ז') "לא התיר אלא בלשון הזה דוקא [שיש בו ב' מעלות] שאין בו [בדיבורו] זכר מלאכה, ושהוא אומר לו בלשון מסופק הנראה שתעמוד". וכ"כ במאירי (ע"ז שם) "שזה אינו דיבור הואיל ולא דיבר במוחלט אלא [דינו] כעין הרהור וכבר אמרו הרהור מותר" (וכ"כ הערוך השלחן סעיף ב').

ב] לפי זה אין הבדל אם משתמש בלשון "לעמוד עמי" או בלשון "נכון עמי" אלא הכל תלוי באם הוא לשון "שאלה" דמותר או בלשון "ציווי" דאסור. ועל פי זה יש להוסיף עוד ולומר דבלשון ציווי אסור לא רק בשתי לשונות הללו, אלא אף אם אמר "תבוא אצלי" בערב, ג"כ אסור, ואכן כן כתב בבן איש חי (שנה ב' וישלח ב') וז"ל אם צריך לחבירו או לאיזה גוי לשכרם במוצאי שבת לאיזה מלאכה, אסור לומר לו בשבת בא אצלי לערב, דחשיב בזה כאלו מדבר עמו בפירוש לשכרו, כיון שבאמת בדעתו לשכרו, ואמר לו בלשון ציווי שיבא אצלו לערב, אבל אם אינו אומר בלשון ציווי אלא בדרך שאלה, שאומר לו הנראה בעיניך שתבא אצלי בערב, מותר, אעפ"י שזה מבין שצריך לו לשוכרו למלאכה, עכ"ל.

ג] לפ"ז אסור לומר בשבת לנהג קאר סערוועס, פלאמער, עלקטרישע"ן, מתקן קאמפיוטר"ס, וכיוצא בו, בא אצלי לערב, או בא אצלי למחר, אם כוונתו לאחד מן מלאכות הנ"ל. אם כוונתו כדי לעשות דבר שהוא מלאכה, - ואף לאדם שאין זה מלאכתו ואינו משלם לו על כך, אלא עושה לו כן מתוך ידידות

ליכא בדיבור בעלמא (עיין שו"ת מהוה אליהו סי' נ"ו).

ה] מחבר שם, מותר לומר לחבירו, הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי לערב, אע"פ שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשוכרו, עכ"ל. ומפרשו הגמרא "מאי טעמא, דיבור אסור הרהור מותר" ופרש"י "שניהם יודעים שעל מנת לשוכרו לפעולתו [במוצאי שבת] הוא אומר לו כן [בשבת], אבל כיון דלא מפרש בהדיא, שרי, כי דיבור אסור הרהור מותר" עכ"ל. ולפי זה אע"ג שאינו אסור לומר כן מ"מ מצוה למנוע מזה. ומטעם דאיתא בסי' ש"ו סעיף ח' "הרהור בעסקיו, מותר, ומ"מ משום עונג שבת מצוה שלא יחשוב בהם כלל ויהא בעיניו כאילו כל מלאכתו עשויה", עכ"ל, ולכן קצת קשה למה לא כתבו הפוסקים כאן כי גם בלשון שאלה נכון למנוע, ואולי סמכו כי מובן ממילא אחר מש"כ בשו"ע בסי' ש"ו הנ"ל.

ו] סעיף ח - דברי השו"ע כאן הם המשך למה שכתוב לעיל בסעיף א', וז"ל [כתוב ונבנתו... ממצוא חפצך], [נדבר דבר ישיע] ג"ה (ג). שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול, הלכך אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר [אם הוא דבר שאסור לעשותו בשבת, אפילו אם הוא רק איסור דרבנן], או סחורה פלונית אקנה למחר, עכ"ל. - אמנם קבלו חז"ל כי זהו דוקא כשמדבר על העתיד אבל מותר לדבר על העבר, לדבר על מה שכבר עשה. - ולכן מותר לומר בניתי בית, קניתי בית, קא"ר, בגד, וכיוצא ב.

ז] איסור הנ"ל מצוי מאוד בדיבור של בני אדם ולכן צריך להזהר שלא יכשל בו: ואפרט איזה אופנים שבלי שיתכונן אומר כן, ואסור: כגון אם רואה שנוסף קצת גשמים לבית, ואומר, צריכין לקרוא הקאפע"ר [מתקן גג] אחר שבת. - רואה שכותלי הבית בפנים אינם יפים כל כך, ואומר כבר צריכים לצבוע [פענט"ן]. - אומר לתינוק אקנה לך משחק או ממתקים אחר השבת. - רואה קצת לכלוך על בגדו ואומר כבר צריכים ליתנו לכובס [קלינער]. - אומר לבנו שערות ראשך ארוכות, כבר אתה צריך להסתפר. - אשה אומרת, במוצאי שבת נבשל, או נאפה.

ח] חז"ל חידשו כי אף מה שאסור לעשות בשבת מותר לדבר בשבת אם יש אופן שהיה מותר לעשותו בשבת, אע"ג שעכשיו אין לפניו היתר זה, כי היה צריך לעשותו לפני שבת ולא עשאו. ונפרט שנים מהם, {א} מותר לומר לעיר פלוני אני הולך למחר, ואע"ג שהוא חוץ לתחום כיון שהיה יכול לעשות עיר פלוני בתוך התחום, ע"י בורגנין, ואע"ג שלא עשה בורגנין מ"מ מותר לומר הנ"ל. אבל אסור לומר "אני אסע לעיר פלוני" או לומר בלשון פאר"ן, כי אין אופן להתירו בשבת. - {ב} וכן מותר לומר אני אביא [ברענג"ן] דבר זה לביתך אחר השבת, וזהו אע"ג שיש רשות הרבים ביניהם, מפני שיכולים לעשות

עירוב ביניהם, ואע"ג שעכשיו אין שם עירוב, מותר לומר כן.

ט] עוד חידוש יש בהיתר זה לומר "לעיר פלוני אני הולך למחר", כי אפילו הוא והשומע יודעים כי הכוונה ליסע לשם בעגלה או בקא"ר מותר, כי כשמשתמש בלשון שיכול להתפרש בדרך היתר [והיינו הליכה ברגל] ליכא דיבור רק הרהור. וכן מותר לומר לחבירו "האם אוכל לילך עמך למחר". [וכן "קעץ איך מיט גיין מיט דיר"']. - [ואין בו איסור הכנה משבת לחול, שמסדר לעצמו בשבת איך יסע למחר, כי אין איסור הכנה בדיבור לבד]. - אבל אסור לומר "קענסט מיך מיטנעמען" כי לשון זה פירושו בקא"ר, ולא ברגל. - מותר לומר "אדבר עמך למחר" [איך וועל רעדן מיט דיר] הגם שיודעים כי הכוונה ע"י טעלעפא"ן, כיון דיכול להתפרש בלא טעלעפא"ן. אבל אסור לומר איך וועל דרך קאלע"ן, אחר השבת [וכ"ש דאסור לומר איך וועל דרך טעקסטע"ן אחר השבת].

י] על מש"כ המחבר הנ"ל "אסור לומר דבר פלוני אעשה למחר" כתב המג"א (ברי"ש סי') "אפילו דבר מצוה". ותמהו עליו הא"ר וסייעתו, דהרי איתא בהדיא בש"ס דבעניני מצוה מותר לדבר בשבת, אפילו אם הוא מעשה שאסור לעשותו בשבת, והובא בשו"ע לעיל סי' ש"ו סעיף ו' "חפצי שמים מותר לדבר בהם". ולכן חולקים אחרונים הללו על המג"א, וסוברים דמותר.

אמנם התוספ' שבת ושו"ע הרב וסייעתם כתבו כי "לא קשה מידי" על המג"א, כי "לא אמרו שחפצי שמים מותר לדבר בהם בשבת אלא כשיש צורך למצוה בדיבור זה". - כגון לבקש או לצוות לאדם אחר עשה כך וכך למחר, דבכה"ג מותר אם הוא של מצוה וכן אם בא להבטיח לאדם אשר עוסק בצרכי ציבור [והוא צריך לסדר מי שיעזור במצוה זו] כי הוא יעשה למחר מצוה זו, זה מותר כי "יש צורך למצוה בדיבור זה". - אבל אם אין אמירתו מועלת כלום לעשייה שלמחר, כגון לספר בעלמא שלמחר יעשה מצוה זו" בכה"ג כתב מג"א דאסור.

כגון אם אומר, למחר: [א] אפה מצות. [ב] אכתוב אות בספר תורה. [ג] אסע לשייבה. [ד] אסע לארץ ישראל, שהוא מצוה. [ה] אסע לבקר ש"י ס"ק י"ו. [ו] אסע לארץ ישראל, שהוא מצוה. [ז] אסע לבקר אבי או אמי, או רבי שלי, כל אלו אסור כי אע"ג שהם מצוה "אין אמירתו מועלת כלום לעשייה שלמחר". - וכל זה לדעת מג"א וסייעתו. - אבל לאליה רבא וסייעתו הנ"ל גם כל אלו מותר, אע"ג שאין אמירתו מביא שום תועלת, דהואיל והוא מדבר ממעשה מצוה מותר. - וכתב המשנ"ב (ברי"ש סי') דלהלכה "נכון לכתחלה להחמיר". - ואם יש בדיבור זה צורך למצוה, כגון לבקש מאדם אחר לעשות כך וכך, אבל יכול להמתין ולבקשו ממנו במוצאי שבת, ואין צריך לבקשו ממנו דוקא בשבת, גם בזה נחלקו הפוסקים ולהלכה יש להקל (כמו שכתבנו ברי"ש סי').

בכל יום א' בערב משעה 8:00 - 9:00 מתקיים שיעור בשו"ע אורח חיים ח"א בביהמ"ד נייטרא

[עומדים כעת בהלכות ברכת המזון - דיני זימון - סימן ר"א סעיף ב'] - הקב"ה יתן לנו ולכל אחב"י רפואות וישועות

העולה מהנ"ל:

א כתב בשו"ע: מותר לומר לחבירו, הנראה בעיניך שתוכל לעמוד עמי לערב, אע"פ שמתוך כך מבין שצריך לו לערב לשוכרו לאיזה עבודה.

ב אבל לא יאמר לו, בלשון ודאי וציווי כגון "היה נכון עמי לערב", וקמ"ל דאסור אפילו אינו אומר בהדיא לאיזה דבר צריך לו.

ג הבן איש חי מוסיף כי לומר "בא אצלי לערב" דינו כגון "היה נכון עמי לערב", ואסור, ויש להחמיר בדבריו ולאומרו בלשון שאלה.

ד לפי אסור לומר בשבת לנהג קאר סערוועס, פלאמער, עלקמרישען, מתקן קאמפיוטר'ס, וכיוצא בו, בא אצלי לערב, או בא אצלי למחר, אם כוונתו לאחד מן מלאכות הנ"ל. - ואף לאדם שאין זה מלאכתו ואינו משלם לו על כך, אלא עושה לו בן מתוך ידידות או חסד.

ה ואף לבנו אסור לומר "בא אצלי לערב", אם כוונתו שינהגו בקא"ר שלו, או שיתקן לו איזה דבר בביתו, אלא יאמרנו בלשון שאלה.

ו ולומר בשפה המדוברת אצלנו, "זיי גרייט פאר מיר" או עם תיבה של ענגליש באמצע כגון "זיי רעדי [או, עוועלעבל] פאר מיר" וכיוצא בו, לכו"ע אסור, דהרי זה פירוש המלות של "היה נכון עמי".

ז בלשון שאלה מותר לכו"ע (אם אינו אומר בהדיא שצריך לו "למלאכה") כנ"ל, מפני שהוא הרהור ולא דיבור. לפי אע"ג שאינו אסור מ"מ נכון למנוע מזה כמו"ש בס' שו"י "הרהור בעסקיו, מותר, ומ"מ משום מצוה שלא יחשוב בהם ויהא בעיניו כאילו כל מלאכתו עשויה".

ח בלשון ציווי דאסור כגון לומר "היה נכון עמי לערב" הוא לא רק אם צריך לו למלאכה שאסור לעשותו בשבת כגון לנהג קאר' וכיוצא בנ"ל, אלא אף אם הוא פעולה שמותר לעשות בשבת דמ"מ אסור לומר בן מפני "שזהו כמדובר בפירוש שרוצה לשכרו", ואסור לשכור פועל בשבת אף לצורך פעולה המותרת בשבת.

ט ולפי זה יש לזהר איך מדברים למשרתת בשבת [שמדיחה כלים וכיוצא], או לשומרת טף [בעבי-סיטער], כי בימי החול אחר שגמרה מלאכתה אומרים לה תבוא למחר בשעה כך וכך, ובשבת אסור לומר בן. רק צריך לומר לה בלשון שאלה "האם תוכל לבוא למחר

בשעה כך וכך".

י ואתם שאין מודקקים על זה יש להם על מה לסמוך דיל ש"תבוא אצלי" אין דינו כגון "היה נכון עמי", כי י"ל דשאר פוסקים חולקים על חידושו של בן איש חי הנ"ל. יא' גם למחמירים הנ"ל זהו דוקא לצורך פעולה לאחר השבת אבל לצורך פעולת היתר הצריך לו בשבת עצמו, י"ל דמותר, דהוי בכלל הפצי שמים, ובלבד שלא ישתמש בהדיא בלשון שכירות, ולבן מותר לומר למשרתת ולשומרת טף בליל שבת תבוא למחר (ביום שבת) בשעה כך וכך.

יב ומה שאסור אף על פעולת היתר זהו דוקא אם משלם להפועל (אחר השבת), כגון משרתת וכיוצא ב, אבל לומר בן לאדם שאינו משלם לו על פעולתו, אלא עושהו מתוך ידידות או חסד, פשוט דמותר אם הוא פעולת היתר, כי אין כאן אף סרך של שכירות פועל. [ואי משום הכנה משבת לחול, זה ליכא בדיבור בעלמא].

יג אסור לומר בשבת: למחר אעשה כך וכך, אם הוא דבר שאסור לעשותו בשבת, מן התורה או מדרבנן, כגון לתקן או לקנות איזה דבר.

יד אסור הנ"ל מצוי מאוד בדיבור של בני אדם ולבן צריך להזהר שלא יבשל בו: כגון אם רואה שנוטף קצת גשמים לבית, אסור לומר, צריכין לקרוא הקאפע"ר (מתקן ג) אחר שבת. - רואה שכותלי הבית כפונים אינם יפים כל כך, אסור לומר כבר צריכים לצבוע [פענמ'].

טו אסור לומר לתינוק אקנה לך משחק או ממתקים אחר השבת. - רואה קצת לבלוך על בנדו אסור לומר כבר צריכים ליתנו לכובס [קלינער]. - אסור לומר לבנו שערות ראשך ארוכות, כבר אתה צריך להסתפר. - אסור לאשה לומר, במוצאי שבת נבשל, או נאפה.

טז ודוקא כשמדבר על העתיד אסור, אבל מותר לדבר על העבר, כגון קניתי בית, קאר', בנד, - אפיתו, בשלתי, וכיוצא ב.

יז מותר לומר, "לאחר השבת אביא דבר זה מביתי לביתך", וזהו אע"ג שיש רשות הרבים ביניהם, דהיות שאם היה שם עירוב היה מותר להביאו אף בשבת לבן אף שעכשיו אין שם עירוב אין בו אסור דיבור.

יח וכן מותר לומר "לעיר פלוני אני הולך

למחר", אע"ג שהוא חוץ לתחום, ומותר מפני דאם היה בתים בכל הדרך היה כולו בתוך התחום, ואע"ג שעכשיו אין שם בתים מותר לאומרו.

יט עוד חידוש יש בהיתר לומר "לעיר פלוני אני הולך למחר", כי אפילו הוא והשומע יודעים כי הכוונה ליסע לשם בעגלה או בקאר' מותר, כי כשמשתמש בלשון שיש להתפרש בדרך היתר (דהיינו הליכה ברגל) ליכא דיבור רק הרהור.

כ וכן מותר לומר לחבירו "האם אוכל לילך עמך למחר" [קען איך מיט גיין מיט דיר]. אבל אסור לומר "קענסט מיך מיטנעמען" כי פירושו בקא"ר, ולא ברגל. - אלא יאמר כנ"ל, ואין בו אסור הכנה משבת לחול, שמסדר עצמו בשבת איך יסע למחר, כי אין אסור הכנה בדיבור לבד.

כא מותר לומר "אדבר עמך למחר" [איך וועל רעדן מיט דיר] הגם שיודעים כי הכוונה ע"י מעלעפאן, כיון דיכול להתפרש בלא מעלעפאן. אבל אסור לומר איך וועל דרך קאלען, [וכ"ש דאסור לומר איך וועל דרך מעקמען].

כב בדבר שהוא מצוה מותר לומר "דבר פלוני אעשה למחר" או לבקש ולצוות לאדם אחר "עשה דבר פלוני למחר". זהו דעת א"ר וסיעתו.

כג אבל דעת מג"א וסיעתו כי "לא אמרו שעניני מצוה מותר לדבר בהם בשבת אלא כשיש צורך למצוה בדיבור זה", כגון לבקש ולצוות לאדם אחר, "עשה דבר פלוני [של מצוה] למחר". או להבטיח לאדם אשר עוסק בצרכי ציבור כי הוא יעשה למחר מצוה זו.

כד אבל אם אין אמירתו מועלת כלום לעשייה שלמחר, אלא הוא מספר בעלמא שלמחר יעשה מצוה זו, אסור. כגון לומר, כי למחר: [א] אאפה מצות. [ב] אכתוב אות בספר תורה. [ג] אסע לישיבה. [ד] אסע להתנהג. [ה] אסע לארץ ישראל. [ו] אסע לבקר אבי או אמי, אסור.

כה ולדעה א' הנ"ל כל אלו מותר - ולהלכה נכון לבתחלה להחמיר. - ואם יש בדיבור זה צורך למצוה, כגון לבקש מאדם אחר לעשות כך וכך, אלא שיכול לבקשו מומנו במוצאי שבת, ואין צריך לבקשו ממונו דוקא בשבת, יש להקל הועיל והוא בעצם לצורך מצוה.